

SCHC in Engeland

En opeens verschijnt een reclame op de PC, die herinneringen oproept.
Herinneringen aan wijlen Jan Groen van VOC en crickettoeren naar Engeland.

Jan Groen Tegels

Actie: Tegels zonder BTW

Neem Tegels mee zonder BTW! Kom langs tijdens de oktober woonmaand.

[VISIT SITE](#)

Jan Groen is op crickettoer geweest met de Vrienden van het VII.

Het VIIde herenhockeyelftal van SCHC was in de jaren eind 60 en 70 fameus en berucht.

De kratjes reikten na de wedstrijd vaak tot aan het plafond in het oude Blijdenstein-clubhuis van Stichtsche.

In dit elftal speelden ook een aantal cricketers: mijn broer Jan, Jan Branger, Jochem en Jaap van der Bijl (zoons van Henk), Wouter Wilton, Dick Naezer, Koos en Jan Schouwenaar.

Zelfs Jay Rambocus heeft op het doel gestaan.

Men had in een onbewaakt ogenblik het plan opgevat een crickettoer naar Engeland te organiseren. Hetgeen zich daarna vele malen heeft voltrokken.

Aanvulling werd gevonden in de vriendenkring (mijn persoon o.a.) en 1 of 2 cricketers van buiten.

En hier kwam Jan Groen in beeld na een zeer vochtig einde van een wedstrijd tegen VOC 2.

Hij was aan de bar niet stuk te krijgen om de volgende dag voor eerst mee te gaan naar een golfveld.

Dat kon toen nog redelijk gemakkelijk. Het succes was matig.

Met het hout sloeg Jan de ballen alle kanten uit, behalve richting de hole

Was het VIIIe al berucht in Nederland. Op toer werd het ook berucht in Engeland.

Vandaar nu uiteindelijk toch de brexit wellicht. Dat nooit meer.

Bij de 1ste toer waren we ingekwartierd in een hotel en B&B in Hurst Green.

In de B&B, geleid door een oud-militair, speelde zich het volgende tafereel af om 1 uur 's nachts na de 1ste wedstrijd.

2 auto's met 8 personen arriveren bij de B&B. Enigszins luidruchtig, wat heet, werd de B&B betreden. De B&B was een groot huis met binnen een statige brede trap naar boven.

Na enige rumoerige minuten, de tassen en koffers moesten ook nog mee, verscheen de militair met snor (wel wat lijkend op de sergeant-majoor uit "O moeder wat is het heet")

boven aan de trap om in martiale houding de legendarisch woorden te roepen, terwijl een van onze spelers tussen zijn benen door naar boven kroop: "Bloody Dutchmen, you are more worse than the Germans".

Na deze 1ste rumoerige avond en nacht, ook in het hotel, hadden de bewoners van Hurst Green de volgende dag een ander onderkomen gevonden voor ons in the middle of nowhere.

Een pub "The kicking donkey". Met een paar slaapkamers en een "zaal" met 8 bedden.

Daar kon werkelijk alles wat

Het beherende echtpaar met dochter en tante was al een bijzonderheid op zich qua verschijning.

En dan in die tijd af en toe de stop van zo'n typisch Engelse bus met oude Londenaren, die een dagje naar zee waren geweest.

Tante achter het hammondorgel, Pa Nelson op de accordeon en een stroom van bekende Engelse liedjes werd volop mee gezongen.

Natuurlijk ook locals aan de bar 's avonds, waaronder Roger Daltrey, toen nog met lang haar, van The Who.

Locals waren ook boeren, landarbeiders en eenzame "weduwen", waarvan de man alleen in het weekeinde thuis kwam.

Kortom aan de bar reuze gezellig met iedereen, maar zodra buiten..... dan werden de rangen en standen weer hersteld!

Dit betekende wel altijd een fikse naheffing in Nederland. De drankkosten rezen het juk uit.

Een hand geschreven brief slaat mij aan voor 118 gulden (prijspeil 1975).
En dan had je al 310 gulden betaald voor vertrek naar Engeland.
Dinsdagavond met de boot heen en zondagavond weer thuis na 4 wedstrijden.
Voor de naheffing bij Jan zijn we op een avond naar Bleiswijk gereden, waar Jan woonde en voltrots zijn zaak liet zien.

Op bovenstaande foto staat niet Jan Groen. Ergens moet ik nog een foto nog hebben met Jan.

Cricket spelen was er natuurlijk ook bij. Tegen villages.
En mocht je een keer winnen, dan werd het jaar daarop een oud-countyspeler opgesteld.
De velden waren van divers kaliber. Een prachtig gazon in het park van een immens kasteel.
De meent midden in het dorp met vijver en een drukke weg direct langs de boundary, die alleen een stoeptrand was.
Of een top-of-the-hill. Op de pitch staande zag je van een fielder aan de boundary alleen het hoofd.
Soms een of meer bomen in het veld.
Nauwelijks of geen kleedkamers, laat staan een koude douche.
Wel natuurlijk een echte Engelse tea tussen de innings en de 3de innings in de local pub.
Om daarna terug te moeten rijden in het (schemer)donker naar the Kicking donkey
zonder Tom-Tom via allerlei kleine landweggetjes met hoge heggen,
kleine onverlichte witte wegwijzers en onverwachte kruispunten.
Bij het zien van oude afleveringen van Midsummer Murders bekruipt je weer het ongemakkelijke
gevoel van er zal toch niet opeens...
Bijzonder was ook de nabijgelegen met een zwak gelig peertje verlichte spoorovergang met 2 grote
hekken. Geen trein, dan de hekken over rails. Wel een trein, dan de hekken over de weg.
Het waarschuwingsbord stond onverlicht tussen de bosschages op 15 meter van de overgang.
Sigaren waren in Engeland altijd meer dan welkom tijdens de 3de innings en in the Kicking donkey.
Het was een spannend gebeuren in Dover bij de customs om de grote hoeveelheid ongezien het
eiland op te krijgen. Zeker na de vochtige bootreis met een uiterst jolige, wellicht uitdagende,
stemming als gevolg.

Verder gingen we zeker in de beginperiode keurig in blazer en stropdas op pad.
En met vaantjes voor de opponent.

Verschillende toerdassen zijn nog in mijn bezit, waaronder een mooie oranje, die ik altijd nog op Koningsdag (vh Koningingendag) draag. Wat onze toenmalige burgemeester Koos Schouwenaar de woorden ontlokte achter op mijn fiets in Tienhoven na de allegorische optocht op weg naar zijn auto. "Jij hebt hem nog! Ik ben hem kwijt".

De ooit keurig blauwe stropdas met de VII met bierkraag in top leidde wel eens tot verwarring in de pubs en zelfs in Nederland. "Welk parachutistenregiment waren wij in Nederland?"
Mijn redelijk versleten, nog steeds gedragen, cap stamt ook uit die tijd.

Toen het merendeel gesettled was in binnen- en buitenland , was er geen toer meer.
Later hebben de gebroeders Van Esveld nog een aantal toeren met SCHC gemaakt naar Engeland.
Arjen van de Pol.